29 de juliol: Sants Marta, Maria i Llàtzer

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,38-42): Mentre feien camí, Jesús va entrar en un cert poblet, i una dona, de nom Marta, l'hostatjà a casa seva. Aquesta tenia una germana anomenada Maria. La qual, amb tot, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, però Marta anava atrafegada en les moltes feines del servei. I plantant-se al davant, digué: «Senyor, ¿no et fa res que la meva germana m'hagi deixat treballar sola? Digues-li que m'ajudi». Però el Senyor li respongué: «Marta, Marta, t'angunieges i t'atabales per moltes coses, però una de sola és necessària; Maria ha escollit la part millor, la qual no li serà presa».

© Albada Editorial / evangeli.net

«T'angunieges i t'atabales per moltes coses, però una de sola és necessària»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, també nosaltres —atrafegats com anem a voltes per moltes coses— hem d'escoltar com el Senyor ens recorda que «una de sola és necessària» (Lc 10,42): l'estimació, la santedat. És el punt de mira, l'horitzó que no hem de perdre mai de vista enmig de les nostres ocupacions quotidianes.

Perquè "ocupats" ho estarem si obeïm la indicació del Creador: «Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la» (Gn 1,28). La terra!, el món!: heus ací el nostre lloc de trobada amb el Senyor. «No et prego que els treguis del món, sinó que els guardis del Maligne» (Jn 17,15). Sí, el món és "altar" per a nosaltres i per a la nostra donació a Déu i als altres.

Som del món, però no hem d'ésser mundans. Ben al contrari, som cridats a esdevenir —en una bella expressió de Sant Joan Pau II— "sacerdots de la creació", "sacerdots" del nostre món, d'un món que estimem apassionadament.

Heus aquí la qüestió: el món i la santedat; el tràfec diari i l'única cosa necessària. No són dues realitats oposades: hem de procurar la confluència d'ambdues. I aquesta confluència s'ha de produir —en primer lloc i sobretot— en el nostre cor, que és on es poden unir cel i terra. Perquè en el cor humà és on pot néixer el diàleg entre el Creador i la criatura.

Cal, per tant, la pregària. Sant Joan Pau II també ens va dir: «El nostre és un temps de continuat moviment, que amb freqüència desemboca en l'activisme, amb el risc fàcil del “fer per fer”. Hem de resistir aquesta temptació, tot cercant “ésser” abans de “fer”. Recordem al respecte el retret de Jesús a Marta: ‘t’angunieges i t’atabales per moltes coses, però una de sola és necessària’ (Lc 10,41-42)».

No hi ha oposició entre l'ésser i el fer, però sí que hi ha un ordre de prioritat, de precedència: «Maria ha escollit la part millor, la qual no li serà presa» (Lc 10,42).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «La vida de la Marta, és el nostre món; la vida de Maria, és el món que esperem. Visquem la d’aquí amb rectitud per obtenir plenament l’altra» (Sant Agustí)

- «La paraula de Crist és claríssima: no menysprea la vida activa, i molt menys la generosa hospitalitat; però recorda el fet que l’única cosa veritablement necessària és una altra: escoltar la Paraula del Senyor» (Benet XVI)

- «És tan gran l’eficàcia que té la paraula de Déu, que és, en veritat, puntal i força per a l’Església, fortalesa de la fe per als seus fills, aliment de l’ànima, font pura i perenne de la vida espiritual» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 131)